

פרשת פקודי

"אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה" [לז, כא]

רמז למקדש שנתמסכן בשני חורבניו על עונותיהם של ישראל (רפ"י)

אילו היה משה רבנו נכנס לארץ ישראל, לא היו ישראל חוטאים ולא היה בית המקדש נחרב אך מכיון שנסתלק משה במדבר בגלל חטא מי מריבה (שאמר לבני ישראל: "שמעו נא המורים") ולא נכנס לארץ ישראל, חטאו ישראל ונחרב בית המקדש.

זוהי כוונתו של הפסוק: "אלה פקודי המשכן... אשר פקד" — לפיכך נתמסכן בית המקדש שאף הוא קרוי משכן) ונפקד אחר כך (מלשון חסרון, כמו "ולא נפקד ממנו איש") — משום "ש"א פי משה" — מפני שלא נכנס משה לארץ ישראל בגלל החטא שנכשל בפיו...

"משכן העדת" [לה, זא]

המשכן עצמו העיד על כך שהדין וחשבון הינו נכון ולא היתה כאן חלילה שום מעילה, שהרי אילו היה כאן צל ונדנדוד של גניבה ח"ו, ודאי לא היתה השכינה שורה ולא היה משכן כלל, משום ש"אני ה' שונא גזל בעולה"...

"מאת אדנים למאת הככר ככר לאדן" [לז, כז]

למשכן היו מאה אדנים, וכשם שהאדנים היו יסודות המשכן, כך גם הברכות הן יסודות הקדושה בכל אדם מישראל. "אדן" הוא מלשון אדנות — על ידי הברכה מעיד האדם שהשם יתברך הוא האדון על כל הבריאה.

וכנגד מאה אדנים כך צריך כל אדם לברך בכל יום מאה ברכות, ומאה הברכות נעשות ממילא מאה האדנים למשכן של כל אדם מישראל...

"אבני זכרון לבני ישראל" [לט, ז]

אבני האפוד משמשות אות זכרון לכל בני ישראל, כאשר יעלה אדם מישראל בזכרונו, ששמות כל השבטים חרותם עליהן, יבוש ויכלם מלעבור עבירה...

כפי שאמרו חכמינו כי בשעה שהיה יוסף נתון בנסיון בביתו של פוטיפר, נראתה לו דמות זקנו של אביו, שאמר לו: שמות אחיך יהיו חרותים על אבני האפוד, כלום רוצה אתה שיחסר שמך, אם חלילה תכשל בחטא? ולכן הוא הצליח להתגבר ולא נכשל בעבירה.

"ותכל כל עבודת משכן אהל מועד ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה ה' את משה" [לט, לב]

כל זמן שעסקו ישראל בעבודת המשכן, לא נתעסקו במצוות אחרות משום ש"העוסק במצוה פטור מן המצוה", רק אחרי "ותכל כל עבודת משכן אהל מועד" — כאשר נגמרה עבודת המשכן, "ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה ד' את משה" — יכלו יכלו לעסוק בכל שאר המצוות.

ויהי בזודש הראשון בשנה השנית באוהד לזודש הוקם המשכן, ויקם משה את המשכן [פז]

[יז-יזז]

